

בבית הדין הצבאי לערעורים

בפני :

תא"ל אורלי מרקמן - המשנה לנשיא
אל"ם מאיה הלר - שופטת
אל"ם עומר דגן - שופט

בעניין :

ח/XXX טוראי א' מ' ק' – המערער (ע"י ב"כ, סרן נתנאל יעקב-חי)

נגד

התובע הצבאי הראשי – המשיב (ע"י ב"כ, רס"ן גל באומהקר ; סרן עמית גרינהויז)

ערעור על פסק דין של בית הדין הצבאי המחוזי במחוז שיפוטי הדרום שניתן בתיק דרום (מחוזי) 510/17 (אל"ם אחסאן חלבי – הנשיא ; רס"ן דוד מונוסוב – שופט ; סרן מיכאל סאביקין – שופט) ביום 16.9.2018. הערעור (חומרת העונש) התקבל.

פסק-דין

רקע

1. טוראי א' מ' ק', המערער, הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של חבלה חמורה, לפי סעיף 333 וסעיף 34 כד לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בגין הרשעתו הטיל עליו בית הדין קמא הנכבד עשרה (10) חודשי מאסר לריצוי בפועל ומאסר על תנאי. כמו כן, הוטל עליו לשלם פיצויים למתלונן בסך שלושת אלפים (3,000) ש"ח.

2. ההגנה לא השלימה עם תוצאות פסק הדין וערערה הן על הכרעת הדין והן על חומרת העונש.

ההליכים בבית הדין המחוזי ועיקרי פסק הדין

3. כתב האישום בעניינו של המערער הוגש בחודש נובמבר 2017. בתמצית נציין, כי בכתב האישום נטען, כי ביום 23.3.2017, שירתו המערער והמתלונן יחדיו כלוחמים והיו במסגרת של הכשרה. במועד האירוע, ניקו החיילים את נשקיהם במגרש ביחידה. נטען כי המערער נטל מחייל אחר אולר אשר היה שייך למתלונן, ללא רשותו. בהמשך לכך, פרץ ויכוח אלים בין השניים שבמהלכו ביקש המתלונן מן המערער להשיב לידיו את האולר והמערער זרק את האולר לעברו. בתגובה, סטר המתלונן למערער והשניים דחפו זה את זה, עד אשר הופרדו על-ידי המפקדים והחיילים שנכחו במקום. המתלונן שב למקומו, במרחק של מספר מטרים מן המערער. דקות ספורות לאחר מכן, קם המערער ממקומו, ניגש אל המתלונן ובעט בחוזקה בראשו. כתוצאה מהבעיטה, איבד המתלונן את הכרתו, דימם וקצף יצא מפיו. הוא פונה לבית החולים הדסה, שם אובחן כסובל משבר בלסת תחתונה ואושפז למשך מספר ימים. בהמשך, סופח המתלונן לר"ם 2, ושהה בימי מחלה. המתלונן נזקק לטיפול כירורגי וכן לקיבוע, והומלץ לו להימנע מפעילות גופנית למשך מספר חודשים, לצד טיפול אורתודנטי ופיזיותרפי. כמו כן, הורד המתלונן מתפקידו כלוחם ונקבע לו פרופיל 64 זמני.

4. משפטו של המערער החל להתנהל בחודש ינואר 2018, לאחר שהמערער נמנע מלהתייצב לחלק מן הדיונים שנקבעו בעניינו. ההגנה כפרה באשמה שיוחסה למערער. האחרון אמנם הודה במעשה הבעיטה כפי שצוין בכתב האישום, אך ביקש להוסיף פרטים בנוגע לאירוע על-מנת לבסס את בקשת ההגנה להמיר את סעיף האישום מעבירה המסווגת כפשע לעבירה המסווגת כעוון. נטען על-ידי ההגנה, כי בנסיבות הכוללות של המקרה, הרשעתו של המערער בעבירה של פשע, עולה כדי אכיפה בררנית ומקימה לו, אפוא, הגנה מן הצדק. ההגנה הפנתה לאמרתו של המערער במצ"ח, שלפיה עובר לבעיטה, איים המתלונן שיהרוג אותו בזמן שהאולר היה בידו.

5. במהלך המשפט בקשה ההגנה לקבל לידיה מידע באשר לכתבי אישום שהוגשו בשנתיים האחרונות, בגין עבירה של חבלה חמורה או בגין עבירה של חבלה ממשית, על-מנת לבסס את טענותיה בדבר אכיפה בררנית. בקשת ההגנה נדחתה על-ידי בית הדין קמא הנכבד, משנקבע כי לאור הנחיות התביעה הצבאית הראשית בנושא (הנחייה 2.02), ההגנה לא עמדה בנטל הראיה המוטל עליה לשם ביסוס בקשתה לקבלת המידע.

6. במהלך שמיעת הראיות עלה, כי גורמי החקירה לא חקרו אף לא אחד מהחיילים או המפקדים שהיו עדי ראיה לאירוע. המתלונן שהובא לעדות, מסר בחקירתו, כי עקב מצבו הרפואי התקשה לזכור את פרטי האירוע בשלב שלפני הבעיטה ולאחריה,

ולמעשה, לנוכח התרשמותו השלילית של בית הדין קמא מעדותו של המערער בבית הדין – הפכה אמרתו של המערער בחקירה לראייה מרכזית בפרשה.

7. בסופו של יום, הרשיע בית הדין קמא את המערער בעבירה שיוחסה לו, תוך שהוא מפרט את הדברים הבאים:

"ביום 23 במרץ 2017, התכנסו יחד עם חיילים אחרים במגרש בתוך הבסיס וניקו את נשקיהם. בשלב מסוים, נוצר עימות בין הנאשם למתלונן לגבי אולר השייך למתלונן, אשר בעקבותיו התלהטו הרוחות, המתלונן נקט במעשה אלים נגד הנאשם, והשניים דחפו האחד את השני עד שהופרדו על ידי המפקדים והחיילים שנכחו במקום. פרק זמן קצר לאחר ששב המתלונן לשבת קם הנאשם ממקומו, ניגש אל המתלונן ובעט בראשו. כתוצאה מהבעיטה איבד המתלונן את הכרתו, דימם וקצף יצא מפיו. המתלונן פונה למרפאה בבסיס ולאחר מכן לבית החולים 'הדסה', שם אובחן כמי שסובל משבר בלסת התחתונה מצד שמאל, ואושפז עד ליום 26 במרץ 2017. במהלך האשפוז, נזקק המתלונן לקיבוע 'אינטרא-מקסילרי' על ידי גומיות. בהמשך, נזקק המתלונן לימי מחלה ארוכים וסופח לר"ס 2 כעולה מעדותו ומהמסמכים, חויב לצרוך כלכלה רכה למשך מספר שבועות, וכן הומלץ לו להימנע מפעילות גופנית למשך חצי שנה, לצד טיפולים רפואיים נוספים. המתלונן לא החלים מהחבלה שנגרמה לו באופן מוחלט ועודנו סובל מכאבים ואי נוחות והוא אף יזדקק לטיפולים רפואיים נוספים."

8. בית הדין דחה את בקשת ההגנה להמרת סעיף האישום מטעמים של צדק והוסיף, כי "אף אם היינו מגיעים לממצאים עובדתיים שונים, ומקבלים למעשה את הטענות העובדתיות של הנאשם, הן בכל הנוגע לעימות הראשוני והן באשר להשמעת דברי האיום מצדו של המתלונן, הרי שגם אז לא היינו משנים את מסקנתנו הסופית שעה שניכר כי הנאשם נקט במעשה מסוכן ביותר, ללא הצדקה ולא לשם הגנה עצמית, ובעט בראשו של חייל אחר וכתוצאה מכך גרם לו לחבלה חמורה".

9. בשלב הראיות לעונש, הגישה ההגנה חוות-דעת שמלמדות על אופיו של המערער ועל השינוי שחל בו. כך, בחוות-דעתו של קצין הביטחון בחטיבת שומרון נאמר כי הוא חייל מסור וערכי, אשר משמש דוגמה אישית לשאר החיילים, ומבצע כל משימה על הצד הטוב ביותר. צוין, כי המערער הוא "מופת ללוחם בצה"ל". בחוות-דעתו של קצין האג"ם בחטיבה, נאמר כי המערער, בתפקידו כלוחם בחפ"ק של קצין האג"ם, נטל חלק בפעילות מבצעית מסוכנת ומילא את משימותיו בהצטיינות יתרה, תוך מתן דוגמה אישית. אף מפקד החטיבה המרחבית אפרים תיאר את המערער כלוחם המבצע את תפקידו בהצטיינות ותוך גילוי אחריות ומסירות רבה. נכתב, כי המערער הוא "חייל בוגר, שקול ויוזם אשר ביצע כל משימה על הצד הטוב ביותר".

10. אף המערער מסר עדותו בשלב זה של הדיון ופרט על נסיבות חייו ועל שירותו הצבאי עד כה. אשר לאירוע, מסר, כי: "דבר ראשון, אני רוצה להגיד שאני לוקח

אחריות מלאה על הדברים, מהרגע הראשון לא ניסיתי להסתיר דברים, אני ממש מתנצל שזה קרה, זה לא היה אמור לקרות, אפשר לראות שעשר דקות אחרי שזה קרה הייתי במרפאה לשאול איך אני יכול לעזור ומה אני יכול לעשות. מאוד כואב לי בשביל המתלונן. אני הרבה זמן מאז האירוע לא יצא לי מהראש, מהרגע הראשון הבנתי את הטעות הגדולה שעשיתי, אני לא רואה את עצמי עושה דבר כזה עוד פעם, אפילו לא קרוב לזה. בגלל האירוע הזה, אני עדיין בדרגת טוראי ואם אני אכנס לתקופה של מאסר זה אומר שאני לא יכול להמשיך בשירות מילואים כי אני נשאר באותו דרגה, זה משהו מאוד חשוב לי להיות לוחם במילואים".

11. בגזר-דינו עמד בית הדין בהרחבה על האינטרסים החברתיים, אשר נפגעו כתוצאה ממעשיו של המערער ועל מידת הפגיעה בהם. בתוך כך, הדגיש בית הדין, את הפוטנציאל לנזק חמור מאד למתלונן, את הנזק הקשה שנגרם לו בפועל ואת מאפייניו המחמירים של האירוע, על רקע של אלימות חמורה שנקט לוחם כלפי חברו ליחידה, בתוככי המחנה ולנגד עיני מפקדים וחיילים. בהמשך, בחן בית הדין את מדיניות הענישה הנוהגת הן בפסיקה הכללית (ראו למשל: ע"פ 1737/10 אלנקיב נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 20.9.2010), והן בפסיקה הצבאית (ע/1,2/10 התובע הצבאי הראשי נ' טור' מיכאלשוילי (2010)), ולאחר כל אלה, מצא להעמיד את מתחם העונש ההולם בין תשעה לחמישה עשר חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה.

12. בהתייחסו למידת עונש המאסר בפועל, קבע בית הדין קמא כדלקמן:

"נתנו את דעתנו לגילו הצעיר ולכך שיש בענישה ממשית בכדי לפגוע בו. יש לציין כי הרשעת הנאשם בעבירה שיוחסה לו, שהינה עבירה מסוג פשע, אמנם תביא להכתמתו ברישום פלילי למשך שנים לא מעטות, אולם הדבר אינו אלא תוצר של המעשה העברייני וההרשעה בו, ואינו חלק מהעונש שיוטל על הנאשם. עם זאת, לא התעלמנו גם מנתון זה.

באשר לנטילת האחריות על המעשה העברייני, הרי שמחד ניתן לראות כי הנאשם כבר בחקירתו אישר שבעט בראשו של המתלונן, ולמעשה לא כפר בכך במהלך ניהול המשפט. יש לציין גם כי הנאשם אף פנה למרפאה מיד לאחר האירוע בכדי לשאול לשלומו של המתלונן, לאחר שהבין את גודל האירוע, כדבריו. מאידך, הנאשם לא נטל אחריות מלאה במהלך המשפט ואף ניסה, כפי שקבענו בהכרעת הדין, לספק הסברים ותירוצים למעשה החמור אשר עשה, לרבות השימוש בטענה שחש מאוים מצדו של המתלונן. מכל מקום, המענה של הנאשם לאישום חייב זימון עדים ושמיעת עדות המתלונן... הנאשם המשיך את שירותו הצבאי כלוחם לאחר האירוע, ועבר בין תפקידים שונים, וזאת עשה בהצלחה רבה ואף בהצטיינות, כפי שעולה מחוות הדעת של מפקדיו. מדובר בהתנהגות חיובית לכל הדעות ותרומה משמעותית לחברה ולמדינה. כן יש לציין כי לא הוצגו לנו ראיות שמלמדות על רישום פלילי לחובת הנאשם.

סוגיה נוספת אותה יש לבחון בעת קביעת העונש הסופי, היא סוגיית חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירה... בנוסף לכל האמור לעיל, נתנו את דעתנו גם לנסיבות האישיות והמשפחתיות להן טען הנאשם, ולמסלול חייו.

13. לאחר כל אלה, ציין בית הדין, כי בכל הנוגע לעונש המאסר בפועל, נחלקו דעות השופטים, כמפורט להלן:

"רוב השופטים סברו כי בשל גילו הצעיר של הנאשם, נסיבותיו ושירותו המצטיין לאחר האירוע, ובשים לב לשיקולי שיקום, יש לקבוע את עונש המאסר קרוב לספו התחתון של המתחם שנקבע. שופטים אלו מצאו לגזור לנאשם עשרה חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד עונשים נוספים. לנגד עיני השופטים עמדה התקופה שלאחר האירוע וכן תפקודו המקצועי והערכי של הנאשם בצה"ל, אולם לא סברו כי בכוחה של תקופה זו, ובהיעדר הליך שיקומי מובנה, בכדי להביא לסטייה ממתחם העונש שנקבע. השופטים סברו כי אל מול שיקול השיקום, יש לתת את הדעת לנסיבות ביצוע העבירה, לתוצאות הקשות, וכן לשיקול ההרתעה של היחיד ושל הרבים.

שופט המיעוט סבר כי במקרה דנן יש לחרוג ממתחם העונש שנקבע, לקולה, מפני שלטעמו הנאשם עמד בהצלחה במבחן הזמן בכך שלמשך כשנה וחצי, בתנאים שאינם קלים, ובנסיבות מבצעיות, שירת כחייל למופת. שופט המיעוט סבר כי יש היגיון רב בעמדת ההגנה שלפיה מדובר, הלכה למעשה, בתקופת שיקום של הנאשם וככזו יש בכוחה להביא לחריגה לקולה ממתחם העונש שנקבע. אילו דעתו של שופט המיעוט הייתה נשמעת היה גוזר לנאשם שישה חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד עונשים נוספים."

14. בהתאם, הועמד עונשו של המערער, כאמור על **עשרה חודשי מאסר בפועל** לצד מאסר מותנה.

ערעור ההגנה

15. בתחילה, נסב ערעורה של ההגנה אף על הכרעת הדין. ההגנה ביקשה לחדד, כי בהתאם לראיות שהוצגו בבית הדין קמא, נוכח מחדלי חקירה ובהם הימנעותם של החוקרים מלחקור את עדי הראיה לאירוע, לא ניתן, אלא, להניח לטובתו של המערער, כי דבריו בחקירה הם אמת. בפרט, נטען, כי יש להניח לטובתו, כי עובר לבעיטה שבעט בראשו של המתלונן, שמע את המתלונן מאיים שיפגע בו והבחין כי הוא אוחז בסכין. לא נטען, כי לפנינו סיטואציה שבה המערער חש בסכנה קרובה וממשית ואולם, לדידה של ההגנה, לנוכח מקרים דומים שאיתרה בפסיקת בתי הדין המחוזיים, שמהם עלה כי בנסיבות דומות הוגש כתב אישום בעבירה של עוון, מן הראוי להמיר את סעיף העבירה שבו הורשע המערער לסעיף 380 לחוק העונשין, שכותרתו תקיפה הגורמת חבלה ממשית, והוא סעיף של עוון. ההגנה סברה, כי המקרים שהציגה בבקשתה לעיון בכתבי אישום מתאימים, מהשנים האחרונות,

עונים על הנטל הראייתי כמפורט בהלכה הפסוקה והיה בהם כדי לבסס כנדרש את בקשתה בעניין. בקשה שכאמור, נדחתה.

16. במהלך הדיון בערעור, בעקבות הערותינו, חזרה בה ההגנה מן הערעור על הכרעת הדין. ההגנה הדגישה כי המערער נושא באחריות למעשיו ומצר עליהם בכל ליבו. בהתאם, עתרה ההגנה להקל במידה ניכרת בעונשו של המערער, לנוכח כבדת הדרך המרשימה שעשה המערער בשירות הצבאי, תרומתו הרבה כלוחם ותהליך השיקום, שבו הוא מצוי. נטען, כי לאינטרס השיקום במקרה דנן משקל רב, אף לנוכח רקעו הסוציו-אקונומי הקשה של המערער, אשר גדל בדלות, בבית צר מידות, כבן למשפחה מרובת ילדים ועבר בין מוסדות רווחה, לאחר שהוצא מביתו בצו פיקוח. נטען גם, כי השיהוי בהגשת כתב האישום ופרק הזמן הממושך שחלף מאז האירוע אשר בבסיס הרשעתו, העניקו למערער הזדמנות לשקם עצמו, הזדמנות שאותה השכיל לנצל היטב.

עמדת התביעה

17. מנגד, עתרה התביעה הצבאית להימנע מלהתערב בפסק הדין של הערכאה קמא. לדידה של התביעה העונש שהושת על המערער עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנוהגת ואינו מחמיר, נהפוך הוא. נטען, כי אל מול אינטרס השיקום בעניינו של המערער ניצבים שיקולי ההלימה והרתעה, המחייבים, לנוכח הפגיעה הקשה במתלונן, לנוכח הפוטנציאל לנזק חמור עוד יותר ולנוכח הפגיעה בערך הרעות ובכללי המשמעת בצבא – להחמיר בעונשו.

18. התביעה הדגישה אף את העובדה, כי המערער, הגם שלא כפר בליבת המעשה, ניהל הליך של הוכחות ובתוך כך, נדרש המתלונן להעיד ונחקר אף על מצבו הרפואי.

דיון והכרעה

מתחם העונש ההולם

19. המערער, ברגע של אובדן עשתונות, בעט בראשו של חברו ליחידה, בעת שישב על הקרקע וגרם לו לאבד את הכרתו ולדמם. המתלונן אושפז למשך מספר ימים כשהוא סובל משבר בלסת התחתונה, נזקק לטיפול כירורגי וכן לקיבוע, ונימנע מפעילות גופנית למשך מספר חודשים. בסופו של דבר, הורד המתלונן מתפקיד לוחם. כפי שהדגשנו במקרה אחר: "מעשיו של המערער חמורים ומכוערים ומקומם לא יכירנו בחברה הישראלית בכלל ובמסגרת הצבאית בפרט. עסקינן בהתנהגות בריונית ואכזרית, התנהגות פרועה ואלימה, חסרת כל רסן, נטולת מעצורים ומסוכנת" (ע/34,37/17/34, התובע הצבאי הראשי נ' טור' סולומון (2017)).

20. הלכה פסוקה היא, כי יש להחמיר בעונשם של נאשמים בעבירות של אלימות מטעמים של הלימה ואף משיקולי הרתעה (ראו: ע"פ 10444/06 **עיני נ' מדינת ישראל** (25.4.2007)). הוטעם, כי: "על התנהגות מסוג זה יש להגיב ביד קשה, ואם לא כך ננהג, תשתלט האלימות על כל תחומי חיינו. אכן, בתי המשפט התריעו, ולאחרונה אף ביתר שאת כנגד נגע האלימות, אולם, הגיעה השעה לעשות מעשה, ובראש ובראשונה, להבהיר בדרך הענישה לעבריינים בכוח, ואפילו צעירים הם, כי המענה לאלימות תהיה כליאה ממושכת, ולתקופות מאסר שעלולות להיות משמעותיות" (ע"פ 3562/05 **פלוני נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 20.7.2005); וראו גם: ע"פ 3863/09 **מדינת ישראל נ' חסן** (טרם פורסם, 10.11.2009); ע"פ 7475/14 **מהדי נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 25.12.2014); ע"פ 5153/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 13.1.2014); ע"פ 6971/13 **עמרן נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 23.9.2014); ע"פ 4061/12 **בדארנה נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 4.9.2012)).

21. זאת ועוד, כידוע, משנה חומרה מקבלים הדברים, בהתחשב במאפייניה הייחודיים של המסגרת הצבאית. המערער תקף בבריונות ובאכזריות לוחם אחר, חבר ליחידה, לנגד עיניהם של חיילים ומפקדים רבים. בואר, כי מעשים מעין אלה פוגעים "במרקם הצבאי והם רומסים ברגל גסה את ערכי הכבוד, הסובלנות והרעות, אשר בבסיסה של המסגרת הצבאית" (עניין **סולומון** לעיל). בית-דין זה שנה כי "אין להשלים עם מצב שבו חייל יחשוש לשלומם בתוככי מחנות צה"ל ועל עונשו של המערער לשקף אף את הפגיעה בתחושת הביטחון העצמי" (שם, וראו גם: ע/15/02 **רב"ט טורגלסקי נ' התובע הצבאי הראשי** (2002), ע/123/09 **התובע הצבאי הראשי נ' רב"ט דולבילוב** (2009); ע/232/00 **התובע הצבאי הראשי נ' סמל אסרף** (2001); ע/75/09 **טור' יעקוב נ' התובע הצבאי הראשי** (2009)).

22. אף הנזק שעשוי היה להיגרם למתלונן והנזק החמור שנגרם לו בפועל, ראוי כי יילקחו בחשבון בעת קביעת מתחם העונש ההולם (סעיפים 40ט(3)-(4) לחוק העונשין וראו גם: ע"פ 3958/16 **אבקסיס נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 20.3.2017)).

23. עולה, אפוא, כי בחינת מימדי הפגיעה באינטרסים החברתיים בנסיבות המקרה דנן, בראי מדיניות הענישה הנוהגת (ראו והשוו: ע"פ 6388/12 **אלמיהו נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 20.5.2013); עניין **מהדי** לעיל; עניין **סולומון** לעיל; ע/47/10 **רב"ט עטיה נ' התובע הצבאי הראשי** (2010); ועניין **דולבילוב** לעיל), מלמדת, כי מתחם העונש ההולם שקבע בית הדין קמא, **בין תשעה לחמישה עשר חודשי מאסר בפועל**, לצד מאסר מותנה – מאוזן וראוי, ואין להתערב בו.

24. עם זאת, בבואנו לבחון את המשקל שיש ליתן לאינטרס השיקום, **בנסיבות הייחודיות של העושה**, בראי התמונה הכוללת – סברנו, כי באופן יוצא דופן, יש

לבכר את דעת המיעוט בבית הדין קמא ולסטות לקולה ממתחם העונש ההולם, **משיקולים של שיקום.**

25. כידוע, סעיף 40ד(א) לחוק העונשין קובע כי בית המשפט רשאי לסטות מן הרף התחתון של מתחם העונש ההולם, אם מצא ש"הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם". בואר, כי "סעיף זה מבטא את עמדת המחוקק לפיה, במקרים המתאימים לכך, יש ליתן מעמד בכורה לשיקול השיקומי על-פני העיקרון המנחה בענישה, הוא עיקרון ההלימה" (ע"פ 9147/17 **אבו עביד נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 20.9.2018)). נקבע גם, כי "אכן, לא מתפוגגים מאליהם שיקולי ההלימה גם כאשר חלים שיקולי השיקום. אולם, יש להקפיד על כך שהבחירה בעונש לא תפגע באופן ממשי בסיכויי השיקום" (ע"פ 6637/17 **קרנדל נ' מדינת ישראל**, (טרם פורסם, 18.4.2018)).

26. אשר ליישום הוראת סעיף 40ד(א) הנ"ל, הלכה פסוקה היא כי "אין די להעלות טענות בעלמא בדבר שיקום, אלא נדרשות עובדות וראיות ממשיות התומכות בכך" (עניין **קרנדל** לעיל, פסקה 23). בין היתר, על-מנת לאמוד את סיכויי השיקום, מן הראוי לבחון את "המוטיבציה שהפגין האדם שהורשע להשתקם... אינדיקציות לשינוי עמוק בהתנהגות ובדרך החשיבה; הבעת חרטה כנה על המעשים והפגנת אמפתיה כלפי נפגעי העבירה" (שם, פסקה 24, וראו גם: ע"פ 7459/12 **שיבר נ' מדינת ישראל**, פסקה 6 (טרם פורסם, 20.6.2013)).

27. המערער דכאן הוא בחור צעיר, בעל רקע סוציו-אקונומי קשה ומורכב ועברו נקי. כמו כן, הגם שכפר באשמה, הרי שההגנה כיוונה את חציה לעבר סעיף האישום והמערער עצמו, לאורך כל ההליך, לא התנער מאחריותו למעשה החמור והביע צער על שגרם למתלונן. הדברים אמורים ביתר שאת כעת, משההגנה הודיעה, כי היא חוזרת בה מערעורה על הכרעת הדין ואינה עומדת עוד על טענותיה כנגד סעיף האישום. ואולם, לא זה העיקר. **השיקול המרכזי להכרעתנו מצוי בשינוי המשמעותי שחל במערער ובאינדיקציה המובהקת לשיקומו.** השיהוי שחל בהגשת כתב האישום ומשך ההליך, העניקו למערער הזדמנות לשנות מדרכו הפסולה ולהוכיח שעלה על דרך הישר. המערער ניצל היטב את הצוהר שנפתח עבורו. מאז המקרה חלפו למעלה משנה וחצי. במהלך התקופה הממושכת, השתלב המערער כלוחם, נטל חלק בפעילות מבצעית מסוכנת, והוכיח את אחריותו ומסירותו למשימה ולחבריו. המערער הפך דוגמא ומופת ונתפס כחייל תורם ואיכותי. בכך הראה המערער, כי הוא נטוע עמוק במסלול השיקום וכי הפיק את הלקחים הנדרשים.

28. התמונה הכוללת מצביעה על סיכויים של ממש לשיקומו של המערער ומאפשרת, באופן יוצא דופן, להקל עימו במידה ניכרת, בדרך שתקדם את האינטרס החברתי, לעודד את מי שכשל וחטא לתקן את דרכיו ולהשתלב בחברה ובשירות הצבאי, כאזרח וכחייל מועיל ותורם, מן השורה.

29. נסיבותיו הייחודיות של המערער, הובילו אותנו לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם ולהעמיד את עונשו על ששה חודשי מאסר בפועל. אין שינוי ביתר רכיבי העונש.

30. ערעור ההגנה לעונש, מתקבל אפוא.

ניתן והודע היום, ל' בחשון התשע"ט, 8 בנובמבר 2018, בפומבי ובמעמד הצדדים.

שופט	שופטת	המשנה לנשיא	
למקור	נאמן	העתק	חתימת המגיה: _____
מכני	קורל	סרן	
הדין	בית	קצינת	תאריך: _____